

Nancy Huston

Şeytanın algıları

Türkçesi: Saadet Özen

Roman

SCORDATURA DEFTER

Lake House, 31 Ağustos

Yaz sonu. Bunu not ediyorum. Ama hemen ardından da ekliyorum: Doğaya zerre kadar aldırduğım yok, hiç yaprak biriktirmedim, çocukluğumda bile, çakıl taşı dahi biriktirmişliğim yoktur; mevsim ilkbahar, sonbahar ya da kış olmuş, benim için hepsi bir; yaşamsal mucize beni etkilemez, tomurcuklanan, evrilen, patlayan ve değişen yaşamış, şişip patlayan çiçek tomurcuklarıymış, böyle şeylere karşı buz gibiyimdir (oysa soğuk bir kadın, hele de frijit hiç değılimdir). İnsanların bahçe işleriyle uğraşmayı sevmesini, birbirlerine domateslerinin büyüdüğünü anlatmayı ya da çiçekler karşısında çığlıklar atmayı heyecan verici bulmalarını anlamakta hep zorluk çekmişimdir. Çiçekler... Her sene aynı şey. Örneğin ortancalar.

Ortancalar, yani o pastel renkli, kaba saba püskül yığınları, nefret ettiklerim listesinin en başında yer alır. Ortancaların karşısında kendilerinden geçen insanlarsa hemen ardından gelir.

Hayır, abartıyorum (abartmaya karşı belirgin bir eğilimim vardır): Sonuçta daha fazla nefret ettiğim başka şeyler var, nefret benim en büyük, en güzel kişisel özelliklerimden biri; yüreğimde nefretten başka bir şeyin öğretilmediği, ileri nefret konusunda seminerlerin verildiği, nefret üzerine doktoraların dağıtıldığı koca bir üniversite var.

Her şeye karşın terbiyeliyimdir. Komşu kadınlar gururla iç çekerek pembe mavi ortanca bulutlarını gösterdiklerinde onları tokatlamam.

Otların, çiçeklerin, ağaçların adlarını öğrenmeyi hiçbir zaman istemedim: Bu son derece saçma bir oyun. Önce onlara isimler uyduruyorsun, sonra da o isimleri bildiğini kanıtlamaya uğraşıyorsun, onların isimleri yoktur ki, öyleyse niye varmış gibi yapmalı?

Doğa dilsizdir.

İsimleri ben koyarım.

(Kendi kendime ad koydum, daha doğrusu yeni bir ad koydum. Annem babam adımı Nadia koymuşlardı ve *I*'ın, yani ben'in* varolmadığı benim için aydınlığa kavuşunca onu eleddim. O günden beri adım, küçük adım, yazar adım, kalan tek adım: Nada. Hiçlik. *N* başharfi beni alabildiğine coşturuyor. Geçen yüzyıldan bir Fransız yazara göre, bu sesbiriminin yadsırma, yok etme ve yokçuluk düşüncelerini dile getirmeye özel bir yatkınlığı var ve bende de *-Nil Nul Nix Niet-*** ona hak verme eğilimi. Söz konusu yazarın adı Nodier.

Burada, Manhattan'ın fazla bağırın kornaları sinirlerimi fazlaca gerdiğinde sığındığım padavra çatılı bu canım evde bile, diğer kadınların yaptığı gibi elime bir sepet alıp böğürtlen toplamaya gitmiyorum. Şubat başında değil de ağustos sonunda olgunlaşıyor olmaları beni zerre kadar ilgilendirmiyor.

İnsanlar keyfi şeylerin çevresinde bir yığın gürültü koparıyor. Sonra da bu alakasız ayrıntılar dört bir yanı dolduruveriyor. Doğum tarihi (buradan: yaşamın evreleri, çağdaşlık duygusu). Doğum yeri (buradan: vatandaşlık, beysbol takımları, savaşlar ve *tutti quanti*).** Zaman geçiyor elbet; bu yaşamın zalim ve amansız bir kuralı. Zaman, çocuk bedenimin üzerinden geçerek onu bir kadın, kısırlığı inatçı bir kadın bedenine dönüştürdü, yakında onu bir cesede çevirecek, bunda övünecek bir şey göremiyorum; işte hakikat böyle dümdüz, uğursuz, iğrenç ve tar-

---

* Nadia ismindeki *i* harfi aynı zamanda İngilizcede büyük harfle *I* şeklinde yazılan "ben" anlamına gelir. (e.n.)

** Değişik dillerde "hiç" anlamına gelen birkaç sözcük. (ç.n.)

*** (İt.) Hepsi birden. (ç.n.)

tışmasız, *amen*. Boktan kutsal kitap hakikati. şahsen hakikate hiç guvenim yoktur; beni yalnızca yalanlar ilgilendirir. Özellikle de benimkiler. Çocukken bile yalan söylemeyi severdim; yazmaya başladığımdan beri yalan benim başat tutkum oldu.

Yakında yaşım elli olacak: Yaşlı mıyım? Stella'ya bakılırsa, insan yaşlanmaya başladığını, çevrenizdekiler sizi "ok güzel" bulmayı bırakıp "cesur" ya da "ışıltılı" bulmaya başladığında anlar... Ama bana öyle geliyor ki gzelliğim şimdilik solmak yerine her geçen gün buruklaşıp lezzetlenerek güzel bir çay gibi demlenmekte. Kaç erkek ziyaret etti vücudu mu? (Eskiden, rastladığım tüm erkeklik organlarının bir gün karşıma dizileceği – iyice şişmiş vaziyette tabii– şeklinde bir fantezim vardı, aptal aptal uzunluklarını karşılaştırmak için değil, onları birer birer saymak, incelemek için. Her birinin kime ait olduğunu çıkılabilecek miydim acaba? Kimileri sünnetli, kimileri sünnetsiz, şuradaki uzun ve pembe, buradaki bodur ve kara, bir başkası kalın damarlı, bir diğerinin taşakları kılı ve morumsu... Son derece çocuksu bir fantezi, kabul ediyorum.) Kaç erkek? Saymayı bırakalı çok oldu. Birçokları hl yatağıma geliyor, üstüme çıkıyor, tohumlarını, onları el altından viyaklayan bir velete dnştrmeyeceğine kesinlikle emin oldukları karnuma boşaltıyorlar. şimdi artık çok geç elbette. Ama tüm yaşamım boyunca, Kara şabat törenlerinde İblis ile gülüp oynayan güzel cadılar gibi, zevkimin kısır olduğunu bilme ihtiyaı duydum. Bu olmazsa zevk de yok.

Çocuklarımdan kurtulmak beni, bacaklarını havada sallayıp duran ters dönmüş bir akrebi tuvalete atmaktan daha fazla etkilemedi. Kck bir sıkıntı. Sonra bitti gitti.

"Bana göre hepsi bir", insanların dünyasına ilişkin en içten görüşümdür. İnsanların kabullenmekte en fazla zorlandıkları şey. İnsan bağla bahçeyle ilgilenmediğini, feminist politikayla ilgilenmek şartıyla ilan edebilir ancak ya da tam tersi. Her iki

konu, tüm konular, arkadaşlarımın yüreklerini açarak bana anlattıkları, içlerini kemiren, onlara paraya ya da uykusuzluğa mal olan her şey... Beni bunaltıyor. Bunlar yalnızca birtakım gölgeolaylar. Onların içinde, onlar tarafından, hiç farkı yok. Ama bunu arkadaşlarıma söyleyemem; bu bilgi, çevremde çocuk yuvaları, bilgisayar yazılımları, Savunma bütçesi ya da ırkçı çatışmalar hakkındaki bir sohbet sırasında içimde birdenbire belirdiğinde sessizliklerimin en sessizini sergilerim... Bana göre hepsi bir.

Dünya olmuş olmamış, bana göre bir.

Bu anlamını yitirmiş, kaybedilmiş bir dava.

Anlamı üreten benim.

Benimle geliniz.

Evet (derhal).

İlham perime, benim o güzel, görünmez *daimôn*'uma, beni öteye, öbür dünyaya, cehennemi bölgelere geçiren, etten kemikten sıyrılmış sese daima evet derim. Ivan Karamazov'un ve Adrian Leverkühn'ün o birdenbire beliren, kelebek gözlük takmış, eski moda gülünç takım elbiseler giymiş, etten kemikten ifritleri beni her zaman kahkahaya boğmuştur... Oh hayır, hayır, hayır, hayır! Benim *daimôn*'um erkek ama gövdesiz erkek; beni düş kırıklığına uğratmayan, tamamıyla güvendiğim tek erkek. Beraberce uçarız biz. Canı beni götürmek istediği zaman. Kararı o verir.

Benimle uçunuz.